

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. augusztus 9.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÉN LEGYEK A TE ISTENED

Énekek: 489; 488

Alapige: 2Móz 20,2

Imádkozzunk!

Nagy hálával köszönjük neked, mennyei Édesatyánk, hogy ezt a ma reggelt is az örök élet időszakába és fényébe helyezhetjük, amit itt a földön töltünk most az előtted való hódolásban, a téged dicsőítésben és a testvérekkel való találkozásban. Köszönjük, hogy boldogan mondhatjuk, valóban te derítetted a mi éjjelünket világosságra, te hoztál ki bennünket a sötétségből az élet világosságára, és valljuk, Urunk, hogy a te világosságod által látunk világosságot.

Köszönjük, hogy a bűn ruháját is levethetjük a szövetség vére által, amibe pedig olyan szorgalmasan próbálunk mindig újból és újból beöltözni, bár tudjuk, hogy milyen hatással van ránk. Mégis engedd meg, hogy most ne beöltözni akarjunk a bűn ruhájába, hanem azt levetni. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus vére, engesztelő, golgotai, tökéletes kereszthalála és áldozata, előtted örökre érvényes engesztelése és közbenjárása miatt ez lehetséges. Így lehetünk mi boldog, nemcsak megszabadult néped, hanem szabadságban járó gyermekeid is.

Kérünk téged, hogy ma reggel is nyisd meg előttünk a te igéd ajtaját, Urunk! Adj nekünk vágyakozó szívet, hogy vágyjuk hallani az igét és annak üzenetét, lássuk mögötte azt, hogy te szólsz, te akarsz velünk beszélni! Köszönjük neked, hogy ilyen Isten vagy, aki beszélsz hozzánk; aki megszólítasz bennünket; aki ismered a mi minden utunkat; aki tudod a mi dolgainkat úgy is, mint egyén, és úgy is, mint gyülekezet. Ezért Jézus Krisztus nevében járulunk eléd, drága, mennyei Édesatyánk, és kérünk, hogy ne büntess úgy, mint érdemlettük tőled mi undok bűnünkkel, hanem jöjj hozzánk szeretettel és irgalommal, kegyelemmel és igazsággal, vagyis Jézus Krisztussal!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Mózes 2. könyve 20. fejezetének 2. verséből: „*Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.*”

Kedves testvérek, lassan befejezzük a Mózes 2. könyvének az olvasását, és azért foglalkozunk ezzel a két igeverssel két vasárnapon keresztül, mert úgy érzem, hogy ha ezt nem világítjuk meg, hogy mi is van itt megírva, akkor hajlamosak vagyunk arra, hogy a Mózes 2. könyvét csak úgy olvassuk, mint egy csomó rendelkezést, utasítást vagy parancsot. A gyülekezet egykori lelkipásztora, Joó Sándor, a Rómabeliekhez írt levélről szóló prédikáció sorozatot így kezdte: „Kedves testvérek! Ugye tudjátok, hogy a Római levél az egyik legnehezebb levél, tele kőkemény teológiával!” Nagyon tetszett nekem a következő mondat: „de megpróbálom számotokra igehirdetéssé könnyíteni!”

Hát ez jutott eszembe, testvérek, hogy én is hadd próbáljam meg számotokra a Tízparancsolat ígét, illetve a mózesi könyvekben olvasható rendelkezéseket, utasításokat, szabályokat, amiket sokan csak parancsként élnek meg, evangéliummá könnyíteni, örömhírt mondani belőle, mert Istennek is ez volt a célja akkor, amikor ezeket az ígéket elmondta!

Hadd térjek még egy mondatban vissza arra, amit sajnós nagyon sokan gondolnak, hogy mi az Újszövetség népe vagyunk! Tehát, akkor számunkra az Ószövetség, a mózesi törvények már nem irányadóak és nem útmutatóak. Hadd mondjam el, hogy a Zsidókhöz írt levél úgy beszél az Újszövetségről, mint jobb szövetségről! Nem azt mondja, hogy a régi nem volt jó, de ez jobb! Miért jobb az Újszövetség, és miért jó az Ószövetség? Az Ó- és az Újszövetség nem tartalmában más, és ezért vonatkozik ránk is, hanem szerepében más. Az Újszövetséget azért nevezi a Zsidókhöz írt levél írója jobb szövetségnek, mert az már minden hívőre kiterjed és az ő leszármazottaikra.

Tehát a szerepe az, hogy ez a szövetség kiterjed minden hívőre, akik minden népből, ágazatból, nyelvből és nemzetből, Jézus Krisztus megváltott gyermekei. Ez már megcsendül az Ószövetségben is, hogy ez így lesz, például a Jer 16,14-ben: „Mert jön idő, amikor nem azt mondják többé: él az Úr, aki kihozta Izráel fiait Egyiptomból, hanem azt mondják: él az Úr, aki kihozta Izráelt észak földjéről, és mindazokból az országokból, amelyekbe szétszórta őket.” Jeremiás hívő szíve elsősorban nem arra gondol, hogy Isten majd egyszer össze fogja gyűjteni az ő népét, hanem azt mondja, hogy Isten kihozza az ő népét azokból az országokból, ahol elszórtan élnek. Ez tehát az Újszövetség gyülekezete. Amikor arról van szó, hogy „kihoztalak téged Egyiptom földjéről, vagyis megszabadítottalak, akkor majd karácsony hajnalán fel fog hangzani a nagy ige, hogy „nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből!” Tehát, megszabadítja az ő népét, és beteljesedik az ígéret, a prófécia, a jövendölés, hogy majd mindenünnen kijönnek az Isten gyermekei, akiknek szól az Úr Jézus, hogy „kövess engem”. Ők felállnak, akárhol ülnek, állnak, akármit csinálnak, akármiben vannak, akármilyen mélységig jutottak, és követik őt, mennek a Bárány után, őt áldva és őt magasztalva.

A mai igének három gondolata van. Azt szeretném elétek hozni ebből a 2. versből először is, hogy „Én, az Úr vagyok”! Másodszor arra fogunk figyelni, hogy a „te Istened vagyok”! Harmadszor pedig arra, hogy „kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából”, vagyis a rabszolgaszállásról – ahogy az eredeti kifejezést lehetne fordítani.

Először is arról kell szólni, hogy „Én, az Úr vagyok”! Isten tehát, amikor igéket ad az ő népének, és kér tőlük valamit, parancsol valamit, mert joga van parancsolni is, amikor elmondja ezeket az igéket, akkor először is arra hivatkozik, hogy ki ő. Azért, mert az Isten igéjét megtartani lehetetlen anélkül, hogy nekem az igéket adó, személyes ismerősöm és előttem tekintély ne legyen! Ezért Isten önmagát mutatja be először. Két hete vasárnap azt mondtam, hogy az ő méltóságában a nép elé lép, és azt mondja: Én, az Úr vagyok. Én vagyok Jahve. Isten léte nem kérdés a Bibliában. Lehet, valaki azt mondja nektek, hogy ő is hiszi, hogy van Isten, és azt gondolja, hogy ez a hit. A Bibliában azonban a hit nem Isten létének a helyeslése, hanem Isten jelenlétének a megélése. „Mit mondjak a fáraónak? – kérdi Mózes. „Azt, hogy én vagyok, és veled vagyok!” Nem a lét a kérdés. Azt mondja a Biblia, hogy ezt az ördögök is hiszik, és rettegnek tőle, hogy van Isten. Nem a léte, hanem a jelenléte, amiről a 294. dicséretünk írója olyan szépen ír: „A te jelenléted Megvidámít, éltet, Bátor szívet ad.”

A jelenlétében örvendezhet, a jelenlétében vigasztalódhat, a jelenlétében megbátorodik, a jelenlétében bűnt vall és bűnt tagad meg. Hát nem ez a fontos, testvéreim? „Én, az Úr vagyok...” Isten először önmagára hivatkozik, és milyen csodálatos ez! A Rómabeliekhez írt levelet említettem az előbb, ahol nagy teológiai igazságok vannak, és egyszer csak az egyik fejezetben ott ragyog az, hogy „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Bethlen Gábor fejedelem mindig hozzátette: senki nincsen, bizonytalanság nincsen! Azért, mert a Rómabeliekhez írt levélnek nemcsak az az üzenete, hogy „ember, milyen boldog vagy, hogy van Isten, aki igazságot ad a Krisztusban”, hanem van Isten, aki megint csak karácsony hajnalán azt mondja: Jézus Krisztus az Immánuel, velünk az Isten. Pedig az ember mindent megtett azért, hogy ellene legyen és ellene forduljon, és Isten mégis az evangélium üzenetével jön, és annyit mond: én vagyok! Jézus Krisztusban veletek vagyok! Én vagyok az, akire számíthatsz!

Ha nem e mentén haladunk, testvérek, az utasítások, parancsolatok olvasásában, olyan nagy dilemmák lesznek a mi szívünkben! Olyan nagy kérdések önmagunkra nézve is, hacsak nem ragyog előttünk ez az „én vagyok”! Hacsak nem lesz előttünk Istennek a teljes jogú megbízottja, Jézus Krisztus Úrrá, Jézus Krisztus Istenné! Míg le nem tudunk előtte borulni úgy, mint Tamás, hogy „én Uram, és én Istenem”! Míg őbenne fel nem fedezed, hogy ő az ő dicsőségének visszatükröződése, arcának képmása. Ő az ő teljes jogú megbízottja, az egyszülött Fiú, Jézus Krisztus.

Azt is hadd mondjam el, hogy ez az Isten hűséges Isten. Amikor azt mondja Isten, hogy „én vagyok az Úr”, akkor tulajdonképpen már egy hívő zsidó embernek, de a ma hívő emberének is elvonultak évszázadok a szemei előtt. Szokták mondani, ezt nem tudom, hogy így van-e, mikor valaki nagy veszélyben van,

belekerül a halál árnyéka völgyébe: hirtelen lepergett az egész életem! Lehet, hogy valakinek van ilyen élménye, de Isten gyermekének egy élménye van, hogy előtte van az Isten, aki teremtett; aki szövetséget adott; aki Ábrahámában megígérte a Krisztust, a magot; aki hordozta az atyákat; aki újat kezdett a szövetségben; és aki kihozta az ő népét Egyiptomból. Ez az Isten hűséges Isten. Erről szól a Tízparancsolat, és nem arról, hogy neked mit kell tenned, hanem elsősorban arról, hogy ki az az Isten, aki ezt kéri.

Van egy ismerősöm, akit fiatalkorában két gyermekkel elhagyott a férje egy másik asszonyért. Ismerem régóta ezt az asszonyt; egyedül felnevelte nagy becsülettel a két gyermekét. Egyszer azon ütköztem meg, hogy a férje nevét használja, és viseli a karikagyűrűt. Meg is kérdeztem tőle: tudod, hasonló esetben én lehet, hogy nem így tennék! Nagyon érdekes volt a válasz: Én tettem egy esküt. Azt mondtam, hogy hozzá hű leszek. Nem én hagytam el őt, hanem ő hagyott el engem. Szeretném, ha látnánk, a Tízparancsolat alapja, hogy nekünk olyan szerető Istenünk van, aki „hordja a karikagyűrűt”, amit mi régen eldobtunk, vagy amit mi néha-néha leveszünk magunkról! Aki azt mondja: vállallak téged akkor is, mert meg van írva: ha mi hűtlenkedünk, ő akkor is hű marad. Hát nem csodálatos?

Ezért az evangélium az, hogy ennek a törvénynek az Istene ragyogjon neked! Nem a törvény kell, hogy ragyogjon elsősorban, nem a törvény utasításai, hanem a törvényt adó, hatalmas, élő Isten, aki megerősíti az ő szövetségét akkor is, amikor végigvonul az egész Ószövetségen az ő népének paráznasága! Gondoljatok csak például a hóseási korra, mikor olyan neveket adtak a gyermekeknek, amelyekben ez benne van! Aztán majd olyan nevek lesznek, hogy „népem”, „én népem”, azért, mert Isten vállalja.

Mondja másodszor: én vagyok az Úr, a te Istened. Hadd kezdjem itt néhány igemagyarázattal! Az egyik az, hogy Isten nem azt mondja „te vagy az én népem”, hanem azt mondja: én vagyok a te Istened. Ha azt mondaná, hogy „te vagy az én népem”, akkor az azt jelentené, hogy „leköteleztem vagy”. Akkor az azt jelentené, hogy „én uralkodom feletted”. Valahogy úgy, mint amikor Jézus elmondja a példázatot, hogy odaáll a gazda elé az egyik odahívott szolga, és azt mondja: tudtam, hogy te kemény ember vagy, ott is aratsz, ahol nem vettedél! Azért, mert én lekötelezted, alattvalód vagyok, te meg egy kemény ember vagy, akinek én elszámolással tartozom. Isten nem azt mondja, hogy „te vagy az én népem”, mert azt akarja, hogy ne így gondolkozz, hanem azt mondja: én vagyok a te Istened; mert azt akarja, hogy úgy gondolkozz: hálával tartozol nekem, nem elszámolással elsősorban! Nem leköteleztem vagy, hanem megszabadított gyermekem.

Gondoljatok a Tékozló fiú példázatára, mikor azt mondja az apa a nagyobbik fiúnak, az otthon maradottnak: fiam, mindenem a tiéd! Miért nem élsz a fiúság lehetőségével? Miért gondolod azt, hogy te itt szolga vagy, egy cseléd vagy? Miért gondolod azt, hogy te itt lenézett vagy? Hogy te itt kötelezettségeket teljesítő gyermek vagy? Fiam vagy. Mindenem a tiéd. Bármit elvehettél, levághattál volna! Nem tudsz szabadon élni az én házamban? Azt hiszed, hogy

itt rab vagy? Hát nem tudod, hogy szabad vagy? Pál apostolnál és az apostoloknál visszajön megint ez, csak ott már teológiailag kifejtve, amikor azt mondja például az apostol, hogy „ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek”. Múltkor valaki azt az éneket kérte egy hálaadó alkalomra, amiben az van, hogy „a Krisztus szolgája az szabad”. A 467. énekben van így: „A bűn szolgája gyáva rab, A Krisztusé szabad.”

Tehát, szeretném, ha látnátok, testvéreim, hogy a Biblia egy olyan Istent ad elénk, az Isten népének olyan Istene van, aki szabaddá tette; a szabadságban akar járni, és azt akarja, hogy szabad is maradj! Ez a szabadsága a hívó embernek az Úrhoz való kötöttséget kell, hogy jelentsen, mert „én vagyok az Úr, a te Istened”! A szabadság mindig az Úrhoz való kötöttség.

A hívó embernek az Istenhez való kötöttsége a Lélek szabadságában való járása. Azért, mert az Úrhoz vagyok kötve. Éppen ezért mondja Pál apostol: „Minden szabad nékem, de nem minden használ.” Minden szabad nekem, de van egy korlát: a megváltott és újjátett lelkiismeretem. Azt mondja: szabad vagy benne! Hallgass az Úrra! Van, aki megszólal naponta. Az egyik az Úrért eszik, a másik az Úrért nem eszik, de szabad benne.

A Lélek szabadsága azt jelenti, hogy hogyan élek vele. Ó, milyen áldott Urunk van! Milyen csodálatos dolog, hogy „Én, az Úr vagyok a te Istened”, de ez nem lekötöttséget kell, hogy jelentsen, hanem szeretetet! Egy jó házasságban a házaspár nem érzik úgy, hogy a másiknak a lekötöttségtjei, hanem úgy, hogy a másiknak szerető partnerei. „A te Istened vagyok!” „A társad vagyok!”

Másodszor, hadd mondjam el ennek az igének a másik üzenetét, amit megértettem, hogy tulajdonképpen a Tízparancsolat egy népnek szól, és Isten mégsem azt mondja, hogy „Én, az Úr vagyok a ti Istenedek”, hanem azt mondja, hogy „Én, az Úr vagyok a te Istened”! Tulajdonképpen, amikor egyes szám második személyt használ az ige, hogy „az Úr vagyok a te Istened”, akkor mindig figyelmeztet bennünket arra, hogy nem az egyháznak kell úgy teljes egészében megtartani a Tízparancsolatot vagy az Isten rendeléseit, hanem az egyház tagjainak! Ez mindig figyelmeztet bennünket arra, hogy mennyire felelősek vagyunk a közösségben, mint egy népnek a tagja, mennyire felelős vagyok a nép között, de úgy, mint az Úr gyermeke! Megszólal az, amit Pál úgy mond: de én Krisztusról és az egyházzal szólok. Megszólal itt az igében, hogy nem mindegy, hogy egy közösség tagjaként hogyan élek! Ezért mondja, hogy a „te Istened”. Az életem nem magánügy, nem csak rám tartozik, mert ha valaki az Isten gyermeke lett, akkor Jézus Krisztus beiktatta, beplántálta az ő testébe, az anyaszentegyházba. Mint élő kövek vagyunk ott, ahol a zárókő Krisztus, és nem mindegy, hogy én ott hogyan élek!

A reformátorok azt mondták, hogy „a kulcsok hatalma az evangélium hirdetése és az egyházi fegyelem”, mert ha Isten azt mondja, hogy a te Istened vagyok, akkor tulajdonképpen megszólal az, hogy a közösség tagjaként nekem személyes istenkapcsolatom kell, hogy legyen! Ő nemcsak a mi Istened, hanem az én Istened is. A Miatyánk magyarázatánál elmondtam, hogy ott meg ugyanakkor nem azt mondjuk, hogy „én Atyám”, hanem azt, hogy „mi Atyánk”, mert ami-

kor imádkozom, akkor is egy közösség tagjaként imádkozom, miközben egy közösség tagjaként élek.

Figyeljétek meg, ha valaki aktív és masszív tagja egy lelki közösségnek, az bármerre megy, bárhol dolgozik, annak elsősorban ez lesz az egyik meghatározó jellemzője! Éppen ezért van ez így, hogy eszünkbe ne jusson, hogy úgy is lehet tartozni egy közösséghez – most azt mondom, az igaz egyházhoz –, hogy nekem az Úrral nincs élő kapcsolatom, hogy nekem ne lenne Istenem! Eszünkbe ne jusson, hogy úgy is lehet tartozni az Úrhoz, hogy nem tartozom az ő népéhez! És az se jusson eszünkbe, hogy élő kapcsolatom lehet az Úrral úgy, hogy nincs kapcsolatom a hívők közösségével! Hogy nincs kapcsolatom egy evangéliumi, lelki, biblikus közösséggel, mert itt megint csak nem az számít, hogy járok templomba! Hova? Ide, oda. Tanítanak ezt, azt, amazt. Itt az a fontos, hogy egy biblikus, bibliai alapon álló közösséggel, az igaz egyházzal van-e kapcsolatom! Krisztus ezeket vállalja, a többiekre nézve azt mondja majd az ítélet napján, hogy „nem ismerlek titeket”! „Hát a te utcáidon jártunk!” „Hát a te nevedben tanítottunk!” „Ti kik vagytok?” „Sose láttalak titeket!” S Krisztus nem vállalja fel. Éppen ezért, testvéreim, úgy lehetetlen megélni a Krisztussal való kapcsolatomat, hogy nem élem meg egy közösség tagjaként! Sajnos sokan gondolkoznak így!

Tehát a Tízparancsolatban Isten kijelenti magát, és a lényeg ott van, hogy kinek jelenti ki magát, hogyan mutatkozik be nekem. Emlékeztek, a samáriai asszonnyal beszélget Jézus a János evangéliuma 4. fejezetében. Sok mindent tud ez az asszony, és akkor azt mondja neki Jézus: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked...” Ha ismernéd! Az asszony sok mindent tudott. Azt is tudta, hogy hol kell imádkozni, és mik az ő népének a vallásos előírásai. De Jézus azt mondja neki: ha ismernéd az Istent és az ő ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja, akkor te kérted volna, hogy adjon élő vizet neked!

A harmadik üzenete az igének az, hogy „kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából”. Mielőtt Isten elmondaná azt, hogy mit vár az ő népétől, azelőtt elmondja, hogy mit tett érte. Mi azért vagyunk reformátusok, – és aki nem így gondolkodik, az nem református, még akkor se, ha református lelkész, esperes, püspök, bárki lehet, presbiter, gyülekezeti tag – mert a reformátor eleink innen is többek között, levezették a kegyelemtant, azt, hogy Istennek mindent megelőző kegyelme van az ember felé! Vagyis, mielőtt Isten elmondaná, hogy mi a hívő élet szabálya, mit vár az ő népétől, először elmondja, hogy mit tett érte! „Kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából!” Az 5Móz 4,37-ben olvashatjuk a törvény megisméltését, tulajdonképpeni magyarázatát: és mivel szerette a te atyáidat, és kiválasztotta utódaikat, azért hozott ki ő maga nagy erővel Egyiptomból. Tehát, nem azért hozta ki Isten az ő népét, mert az ő népe meg akart szabadulni, hanem azért, mert Isten úgy döntött, hogy kihozza őket.

Senkit ne tévesszen meg, amikor az van a Bibliában a Mózes 2. könyvében, hogy Isten azt mondja Mózesnek: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát”, kiáltásuk feljutott eléem. „Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt...” Itt a kiáltás nem valamiféle imádság volt, hanem a sanyargatóik miatti kiáltás, nyögés, és Isten azt mondja: leszállok, és megszabadítom! Izráel népe nem azt kér-

te akkor, hogy „szabadíts meg, Uram, vígy ki minket innen”! Persze voltak hívők közöttük, akikben ott élt, hogy majd ki fogunk menni, nem ez a mi megígért hazánk, nem ez a mi megígért földünk, nem ez az, amit Isten készített nekünk! De azért a nagy többség, mint ahogy később ki is derül, vágyik vissza! Milyen jó dolgunk volt, most itt éhen halunk a pusztában! Vagyis, Isten szabadítása a szeretetből meghozott döntésén alapul! Mint ahogy a hitvány gyermek mondja, amikor a szülő valamit nem teljesít, vagy nem enged meg: nem én akartam születni! Testvéreim, közölünk ki az, aki akart születni? Azt hiszem, hogy senki. Az új élet is így van.

Azt mondja Pál apostol, hogy „halottak valátok”! Hát mit tud egy halott csinálni? Semmit. Még csak kiáltani se. De Isten azt mondja, hogy „kihoztalak téged”, azért, mert én valamit eldöntöttem. A Biblia nem arról szól, hogy Isten valamit meg fog tenni, hanem valamit meg akar tenni, amit véghezvisz. S a hívő ember hite ezen alapul, hogy nekem olyan Istenem van, aki jó döntést hozott felőlem! Karácsonykor milyen szépen zeng, hogy az Istentől jóakarát! Nem a jóakarátú embernek – csak így fordítják azok, akik a Bibliát nem ismerik – hanem az Istentől jövő jóakarát.

Az, hogy én új életben járok, hogy én szabad vagyok. Az új életnek vannak szabályai, törvényei, azért, mert a megszabadított ember se tudna önmagától járni a keskeny úton. De ne arra nézz, hogy Isten milyen szabályokat ad, hanem arra nézz, hogy „ő az én szabadító Istenem”! „Kihoztalak téged!” Isten szabadítása nem az ember döntésétől függ. Vegyük nagyon komolyan ezt! Sok mindent lehet hirdetni, csak a világ más tájain ezt az egyházat, felekezetet máshogy hívják. A reformáció mindig azt hirdette, amit a Biblia. A Biblia meg azt hirdeti nekünk, hogy Isten szuverén, azt tesz, amit akar, és az embernek nincs lehetősége ennek a döntésnek ellenállni, és nincs joga ezt a döntést megkérdőjelezni. De hol van az én akaratom akkor? Sebestyén Jenő, kitűnő dogmatikusunk ír egy jó példát erre: „Olyan ez, mint amikor valakit felköltének, hogy ég a ház, menekülj; de miután felébredt, már maga is akar menekülni!” Miután felébreszt engem az én Uram, kihoz engem a bűn sötétségéből és mélységéből, akkor azért figyelek rá, mert már én is akarok menekülni; mert már látom, hogy ég a ház!

Éppen ezért, testvérek, aki nem ezt vallja, az tulajdonképpen azt vallja, ami egy hamis tanítás, hogy az ember a saját erejéből is megszabadulhat. Hogy a bűneset után maradt azért benne annyi kurázszi – bocsánat, hogy így mondom –, amit fel lehet egy kicsit tuningolni, és én magamon is tudok segíteni. De az az ember, aki meg fogja látni: „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak”; az azt fogja mondani: Uram! Mindenben rád szorulok! „Nincs nekem más enyhelyem, Szívem Téged hív s keres, Ó, maradj itt, Mesterem, Őrizz, adj erőt, szeress!” Az azt fogja vallani, hogy „a te erőd nélkül nem megy”! „A te segítséged nélkül nem tudom véghezvinni!” Ezért kéri a 121. Zsoltár írója: „Honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.”

Az első parancsolat, hogy „Én, az Úr vagyok a te Istened”, tulajdonképpen nem is arról szól, amivel folytatódik, hogy „ne legyenek neked idegen isteneid én előtt”, hanem így hangzik az én fordításomban: *legyek én a te Istened!*

Majd csak utána jön az, hogy akkor más ne legyen! Mint ahogy egy házasságban a házaspár talán joga van azt mondani: „még három másik ne legyen”! S Istennek joga van azt mondani: én vagyok a te Istened. Szerettelek téged. Bemutatkoztam neked. Kihoztalak téged. Nyugodtan rám bízhatod magad! Bízzál az Úrban! Én vállallak téged! Én célhoz viszlek téged! A Tízparancsolat azt jelenti: én segítek neked, hogy mennyei célokat el is érj!

Az első parancsolat tehát így hangzik: legyek én a te Istened, aki Jézus Krisztusban megváltottalak, neveden szólítottalak, és azt mondom, hogy enyém vagy! És erre a válasz nem a Tízparancsolat megtartása elsősorban, hanem az, hogy „a tiéd vagyok, Uram”. A tiéd lettem én, magadhoz kötöttél. „Szerelmed legyőzte szívemet, Ujjongva dicsérem áldott neved.” Ez a Tízparancsolat evangéliuma: azt az Istent, aki engem és bennünket megszabadított, szeretnénk úgy szolgálni, hogy tetszésére éljünk! Ahogy Pál apostol írja később a gyülekezetnek: „járjatok méltóan az Úrhoz”, vagy „éljete méltón ahhoz a hivatáshoz, amellyel elhívattatok”! Amellyel ez az Isten megszólított, elhívott, magához kapcsolt és megszentelt.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, Istenünk, ha felragyogtál előttünk, minden kegyelemnek Istene és Ura, aki úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad. Köszönjük, hogy ez az evangélium közepe. Nem a parancsolatok, rendelkezések, utasítások, hanem az, hogy te olyan Isten vagy, aki Szentlelkeddel és igédvel vezetni szeretnéd a te népedet a mi érdekünkben. Urunk, olyan balgák vagyunk még a hívó életben is sokszor, hogy elesünk, megbotlunk, jobbra vagy balra térnénk, hacsak nem lennének ott figyelmeztető vagy tiltó táblák.

Köszönjük, hogy egy lelki közösség tagjaként élhetjük a mi életünket, és köszönjük neked, hogy egymást támaszul adod az úton járásban. „Hogyha botlanak a gyöngék, akkor segítsen az erős. Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz.” Köszönjük neked, hogy ez a te néped rendezetten kell, hogy meneteljen, haladjon, járjon a keskeny úton a mennyei hazája felé, ahol Ura, Megváltója vár rá. Ahol meglátjuk őt, és énekeljük az ő énekét. Bocsásd meg, Urunk, ha nem tudunk a másikra figyelni, ha önzők vagyunk, ha csak magunkat tesszük a középpontba, ha körülöttünk kell forognia mindennek! Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogyha nincs a szívünkben, életünkben lemondás, önfeláldozás, testvérszeretet, testvéri segítség! Taníts erre bennünket, Urunk, hogy egy test tagjaként tudjunk haladni hazánk felé!

Ámen.